

El germà gran va fer explotar una bomba a l'aeroport de Brussel·les. El petit representa el seu país als Jocs Olímpics de Rio. Us presentem la història de dos germans belgues que fa molt de temps van prendre camins diferents.

L'atleta i el terrorista

Lukas Eberle
amb informacions de Petra Truckendanner
© Der Spiegel

Mourad era al laboratori de la universitat, estrenyent un cargol d'una grua feta de peces de plàstic quan un company li va passar el mòbil: "Mira". A la pantalla hi havia una alerta de notícies d'última hora: "Explosió a l'aeroport de Brussel·les-Zaventem". Era el 22 de març al matí. Hi havia un cel gris i 7 graus de temperatura.

L'aeroport està situat a pocs quilòmetres de l'Haute École, la facultat d'Economia i Tecnologia on va estudiar Mourad Laachraoui. Altres estudiants de la classe van començar a treure el mòbil de la motxilla. Actualització d'última hora: hi ha hagut morts a causa de l'explosió. Nova actualització: les autoritats creuen que ha estat un atemptat.

Mourad tenia pensat anar a fer esport aquell dia, però cap al migdia li va aparèixer la següent actualització a la pantalla. S'havia identificat un dels quatre terroristes, deia l'avís. Era un home de

24 anys. Llavors Mourad va llegir-ne el nom: Najim Laachraoui.

En aquell moment hi va haver una altra explosió: a dintre el cap de Mourad.

Al començament no va dir-ne res als altres estudiants. Però ells també havien llegit l'actualització. "Ei, Mourad", va cridar un dels estudiants al laboratori. "Es diu com tu, no deu pas ser un cosí teu?", li van dir fent broma.

Així és com Mourad Laachraoui explica la història. Acaba d'asseure's en un restaurant de Brussel·les, un dia assolat de maig, dos mesos després de l'atac que va matar 35 persones i en va ferir més de 300. Mourad porta un jersei gris i una camisa blanca. Duu els cabells curts dels costats i llargs i densos a sobre. Quan li dónes la mà, t'adones de la llarga cicatriu que té al dors. Fa taekwondo, és membre de l'equip nacional belga i fa uns quants anys es va trencar l'os metacarpia en un combat. "No me'n vaig adonar fins que acabà la lluita", diu Mourad, "perquè tenia el guant ple de sang".

"Era inimaginable"

Va trigar unes quantes setmanes abans d'acceptar aquesta trobada i hem acordat que l'entrevista es pot interrompre en qualsevol moment; però ell contesta totes les preguntes. Quan la conversa ens porta al seu germà gran, Najim →

A l'esquerra, tres imatges de Najim Laachraoui, a l'aeroport de Brussel·les, abans de fer esclatar la bomba. A la dreta, el seu germà Mourad, a la selecció belga de taekwondo.

COPS. L'entrenador argentí de Mourad li va dir dues coses. Primer, "ningú no pot triar el germà que té". Segon, "has de tornar a entrenar-te al més aviat possible". Cinc dies després dels atemptats Mourad ja era al gimnàs donant cops al ninot de goma que es fa servir en els entrenaments de taekwondo.

→ Laachraoui, el terrorista suïcida, la veu li canvia i comença a mossegar-se les ungles. "Hem passat un temps molt difícil, les últimes setmanes, els meus pares, els meus dos germans petits i jo. Abans, quan em passava alguna cosa dolenta a la vida, sempre ho païa de pressa i me n'oblidava. Però això d'ara és diferent. Per a mi era inimaginable que el meu germà pogués fer una cosa així". Mourad fa una pausa i s'aclareix la gola. "Ens van recomanar de canviar-nos el cognom. Però això tampoc no és la solució. És el meu cognom, el del meu pare".

La història de Mourad i Najim Laachraoui és la de dos germans que van prendre camins diferents fa molt de temps. L'un competeix per Bèlgica en combats de taekwondo i aquest agost participa en els Jocs Olímpics de Rio de Janeiro. L'altre va detonar una bomba el 22 de març en nom d'Estat Islàmic (EI) a l'aeroport de Brussel·les.

Com va poder ocórrer? Com és que ell no es va adonar de res? Aquestes són preguntes que la gent esperava que Mourad contestés només dos dies després dels atacs. Com a atleta conegut, havia d'oferir una roda de premsa. Però no en tenia cap resposta, cap explicació, ni tan sols paraules. "Encara no havia tingut temps de comprendre-ho tot. Però no tenia cap més opció: ho havia de fer. Les preguntes van haver d'acabar-se".

Però s'acabaran mai, les preguntes?

Dues hores després de la trobada al restaurant, Mourad s'entrena en un gimnàs del sud de Brussel·les. Dels altaveus en surt ressonant música dancehall i hip-hop i a l'aire se sent pudor de suat. Mourad lluita contra un company de l'equip nacional. Al taekwondo, només compten els cops a la part superior del cos i al cap de l'oponent. En cada un dels atacs, Mourad fa un gemec com els tennistes.

Leonardo Gambluch està recolzat a les espatlles del costat del tatami. Va cridant "les mans amunt, nois!". Gambluch, un home de 42 anys amb la cara rodona i barba de tres dies, és argentí. És l'entrenador de Mourad, però des del març ha es-

tat molt més que això: li ha fet de protector, psicòleg i portaveu. Gambluch explica que li va dir a Mourad dues coses després dels atacs. Primer, "ningú no pot triar el germà que té". Segon, "has de tornar a entrenar-te al més aviat possible".

Cinc dies després dels atemptats, a Mourad ja se'l podia veure un altre cop al gimnàs, davant d'un ninot de goma de mida real. Els ninots es fan servir en l'entrenament de taekwondo i els nois els han posat de nom Bob. Aquell dia Bob va haver de resistir bastants cops. Mourad li va clavar una pallissa de dues hores. Cops al costat, cops de colze i puntades de peu. "Es va treure les emocions negatives de sobre a força de cops, com un home salvatge", diu l'entrenador Gambluch. "Després va quedar tranquil. Va ser bo per a ell".

Créixer amb el taekwondo

Mourad i Najim Laachraoui van créixer junts a la mateixa casa del barri de Schaerbeek, a Brussel·les, on viuen una gran quantitat d'immigrants. Al seu pare, que va arribar del Marroc, li encanten les pel·lícules de Bruce Lee i Jackie Chan. No volia que els seus fills voltessin pels carrers, per això els va enviar a taekwondo. "L'esport em va educar", diu Mourad. "Sempre havies d'arribar a l'hora, havies de respectar les normes, i allò es va convertir en part de la meua vida".

El taekwondo no és només donar cops a l'adversari. L'esport exigeix als lluitadors que es comprometin amb valors com la integritat i la justícia. El taekwondo ofereix un entrenament per a la vida. Amb Mourad va funcionar, però amb Najim, no.

Mourad va començar a competir a 14 anys. Najim, que aleshores ja en tenia 18, havia deixat l'esport. Es va deixar créixer la barba i va deixar de donar la mà a les dones. Anava sovint a la mesquita Ettaouba d'Evere, al nord de Brussel·les, on es va radicalitzar, segons s'indica als documents judicials d'un cas en què Najim Laachraoui havia estat sentenciat en absència en connexió amb 30 gihadistes més.

"Llegia llibres sobre política contemporània", diu Mourad, "però també Victor Hugo. Ja no ens vàiem amb gaire freqüència perquè jo tenia entrenament sovint. Però quan ens trobàvem a casa, sempre reïem per alguna cosa. No era pas infeliç. Vivia bé i no tenia problemes".

Najim es va inscriure a la universitat per fer estudis d'electromecànica, el mateix àmbit que estudia avui Mourad. Najim va treballar de personal de neteja al Parlament Europeu i després va trobar feina temporal a la pista de rodatge del mateix aeroport en el qual anys més tard faria explotar una bomba. Tenia contacte amb un marroquí que reclutava seguidors per a la lluita gihadista al barri, tristament cèlebre, de Molenbeek. El 17 de febrer del 2013, Najim va pujar a un avió de Brussel·les a Antalya, a Turquia. L'endemà va telefonar als seus pares des d'un número de telèfon siria. Dues setmanes més tard, el seu pare va anar a la policia i va informar

que el seu fill havia viatjat a Síria.

Allà, Najim es va unir a un grup islamista i vivia al nord d'Alep, lluitant al front per Estat Islàmic. Més endavant, el van ascendir a vigilant d'ostatges i s'ocupava de periodistes capturats pels terroristes. Alguns antics ostatges explicarien més tard que Najim havia estat menys brutal que altres, però que "no hauria tardat ni un segon si li haguessin ordenat d'executar algú".

Des de Síria, Najim un dia va escriure a Twitter que "els musulmans viuen en una situació de guerra total". Les autoritats judicials belgues van emetre una ordre d'arrest internacional contra ell el març del 2014.

"Estàvem espantats per ell", diu Mourad, que va intentar posar-se en contacte amb el seu germà, però ja no el va trobar a Facebook. De tant en tant, Najim contactava amb el seu pare, però sempre des d'un número de telèfon diferent.

"Tu no vas ser el de la bomba"

El 2015 Najim va tornar a Bèlgica amb una missió: havia de matar tantes persones com pogués en nom d'EI. Va llogar una casa a la petita ciutat d'Auvelais, que es va convertir en la base d'una nova cèl·lula terrorista que havia de sacsejar Europa. Najim formava part del grup que va perpetrar els atacs de París de la tardor passada. S'havia format com a expert en explosius a Síria i els investigadors policials van trobar ADN seu a les bombes que van explotar en els atacs del 13 de novembre a París: una davant de l'estadi de futbol al barri de Saint-Denis i l'altra a la sala de concerts Bataclan.

També va tornar a viure a Brussel·les i va preparar les bombes per a l'atac del 22 de març en un edifici del districte de Schaerbeek. El pis estava situat només a 400 metres de la facultat de Mourad.

Mourad diu que va veure el seu germà per última vegada el 2013. Ell sabia que havia estat vivint a Brussel·les una

altra vegada? "Jo no ho sabia. No en vam saber res fins a l'atac", afirma Mourad.

El seu germà vivia a la mateixa zona sense que ell se n'adonés ni el reconegué mai pel carrer? Mourad intenta contenir les llàgrimes. "Encara que ens trobéssim, no pots saber què està tramant l'altre".

Mentre Najim planejava els atacs, Mourad anava de bòlit viatjant pel món de torneig en torneig. Va competir a Rússia, als Emirats Àrabs Units i a Corea del Sud. A Reno, va guanyar l'Obert dels Estats Units, i fins i tot va penjar una foto de la medalla d'or a Facebook. Va escriure: "Ha sigut fantàstic, però la setmana que ve a Mont-real encara ho faré més bé. Inxal·là".

Aleshores va arribar el dia 22 de març. I poc abans de les vuit del matí, Najim Laachraoui i els seus còmplices Ibrahim el-Bakraoui i Mohamed Abrini van entrar a l'aeroport, empenyent les maletes bomba col·locades en carros per a →

→ l'equipatge. El-Bakraoui va ser el primer de fer explotar la bomba. Segons les informacions dels testimonis i les imatges de les càmeres de seguretat, Najim va intentar córrer entre la gent que fugia, però la maleta li va caure del carro i va explotar abans del que tenia planejat. Abrini, el tercer terrorista, va fugir i va deixar la bomba sense detonar.

Uns quants minuts més tard, el seu company Khalid el-Bakraoui s'immolava dintre d'un tren a l'estació de metro de Maelbeek.

Sovint són germans els qui perpetren atacs islamistes. Wail i Waleed al-Shehri van segrestar un avió junts per estavellar-lo a l'edifici del World Trade Center l'11 de setembre del 2001; Tamerlan i Dzhokhar Tsarnaev van col·locar bombes el 2013 durant la marató de Boston, i Saïd i Chérif Kouachi va entrar a les oficines de la redacció de la revista satírica francesa *Charlie Hebdo* a París el gener del 2015. Tots eren germans, tant a la vida com en l'odi envers Occident. Estat Islàmic recluta la majoria dels seus combatents dels cercles d'amics i famílies dels gihadistes.

Això suposa un problema per a Mourad, que no només ha d'acceptar que el seu germà es va convertir en un monstre, sinó que també ha de demostrar al món que ell no ho és. Durant els últims quatre mesos, ha anat dient a la gent que ell no és perillós, que ell no té ràbia a l'interior. Sap que és probable que li toqui fer-ho tota la vida.

Les setmanes posteriors a l'atac, uns quants estudiants de la seva universitat l'evitaven. Cap no el va increpar, però ell notava les mirades i els xiuxiuejos. La policia va enviar un correu als seus professors demanant-los que s'asseguessin que Mourad no patís assetjament.

“L'havíem de protegir”

Mourad diu que de les bombes no se n'ha parlat mai als entrenaments i que la gent li ha fet costat. “És com una família”, comenta. Per a Mourad, l'esport és un santuari i Gamblich, el seu entrenador,

“El que va fer el meu germà és terrible, però sobretot estic enfadat amb la gent que el va conduir a fer-ho”

va tenir llargues converses amb ell. “Jo li vaig dir: res d'això és culpa teva. Tu no vas ser el de la bomba. Tu ets el contrari: un dels millors atletes d'aquest país i un model a seguir per a la societat”. Diu que Mourad el va entendre. “És un noi intel·ligent, que escolta”.

Gamblich és un entrenador que es preocupa de més coses a part de guanyar. Quan viatja a les competicions arreu del món amb Mourad, s'assegura que vegi alguna cosa més que els pavellons. A Alexandria van visitar la biblioteca; a Luxor, el temple, i a Mèxic, la piràmide solar de Teotihuacán. Després de les visites debatién junts sobre els llocs.

Després dels atacs, Gamblich va llegir articles i comentaris en què algunes persones intentaven fer responsable del crim de Najim la família de Mourad. Gamblich tenia por que algú que hagués perdut un familiar en els atacs busqués revenja contra Mourad. Va organitzar el transport per a Mourad: el pare d'un company d'equip el portava i el tornava de l'entrenament. Durant un temps, no li va permetre desplaçar-se en tramvia. “Havíem de protegir-lo”, diu Gamblich, “i ell s'havia de protegir”.

Mourad va crear una nova pàgina de Facebook que incloïa només fotos d'entrenaments i trobades i res de personal. No fa gaire, va escriure a la pàgina: “El taekwondo em va ensenyar com respectar els altres éssers humans”. També va penjar un petit cor vermell i una foto d'ell abraçat el seu oponent després d'un combat.

Aquesta és la seva manera de distanciar-se del germà sense demonitzar-lo.

Una “sensació estranya”

A Mourad li costa desplaçar-se per Brussel·les. Per la ciutat patrollen soldats amb metralladores –en veu a les cantonades, a les estacions de tren i als centres comercials– i sap que el seu germà n'és el responsable. A l'aeroport, quan va a competicions internacionals, Mourad diu que té una “sensació estranya”. Moltes zones estan tancades des dels atacs i hi ha tanques a tot arreu, tapades amb lones negres. A dintre la terminal, parets de contraxapat separen el lloc de l'atac de la resta de l'edifici. Mourad sempre intenta passar fins al taulell de facturació tan de pressa com pot.

L'adversari a la final és d'Espanya. Durant les primeres dues rondes, els dos oponents s'estudien, fent cercles com tigres. Hi ha pocs cops i cap punt. En el tercer assalt, l'espanyol intenta una puntada de peu giratòria, però Mourad pot esquivar-la saltant cap al costat. "Passa a l'ofensiva", crida Gamblich des del costat del tatami. Gràcies a una coça amb el peu Mourad toca l'espanyol al cap. Van 3 a 0. Queden 30 segons, Mourad aconsegueix donar-li un altre cop al cap, i l'espanyol trontolla. El rellotge fa tic-tac, només queden quatre segons. Mourad comença a córrer; s'aparta del seu rival fins que s'acaba el temps.

La puntuació final és 6 a 3, Mourad ho ha aconseguit: és el campió d'Europa.

Fa un bram i després salta cap a Gamblich i l'abraça. Baixen llàgrimes per les galtes de l'entrenador. Les emocions contingudes surten desbordades.

Durant la cerimònia de la medalla, Mourad tanca els ulls mentre posen l'himne de Bèlgica. Ensenya la medalla d'or a les càmeres, signa autògrafs i ofereix entrevistes. Diu que dedica la victòria a la seva família.

Mourad ha viatjat als Jocs Olímpics de Rio de Janeiro, si bé és improbable que competeixi per cap medalla. Només quatre de les vuit categories de pes del taekwondo formen part de la competició olímpica i Mourad no entra en cap d'aquetes. Però com a company d'espàrring, forma part de l'equip belga i també ha estat escollit com a substitut si algú de l'equip es lesiona.

Mourad diu que, durant les últimes setmanes, sovint s'ha preguntat si se li permet plorar per Najim, per un home que va causar tant de sofriment a altres persones, però que, al capdavall, era el seu germà. Mourad fa una pausa abans de dir: "Sí, jo he plorat la seva mort i encara no he superat la tristesa".

Està enfadat amb Najim?

"No. El que va fer és terrible, però sobretot estic enfadat amb la gent que el va conduir a fer-ho".

El troba a faltar?

"El trobo a faltar com a germà. Però no el trobo a faltar pel que va fer".

Mourad ha decidit que continuarà estimant el seu germà i ahora l'odiarà com a assassí. Encara no sap, però, si això funcionarà. •

Traducció d'Arnau Figueras

El Temps

**Nova
maqueta**

**Nous
opinants**

**Nou
format**

**Nou
Temps**

**Ja al teu
quiosc**

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltemps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltemps.cat](mailto:subscripcions@eltemps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atndrem de
9.00 a 14.00 hores

Som a mitjan maig i Mourad ha viatjat a Montreux, a Suïssa, per als campionats europeus. Uns 400 atletes de 47 països competeixen a la Salle Omnisports del Pierrier Arena. Mourad està pàl·lid. Amb prou feines ha menjat res els dies abans del torneig per poder competir a la seva categoria de pes. Fa 1,80 metres i ha hagut de passar gana per pesar 54 quilos.

És la primera competició de Mourad d'ençà dels atacs. Porta la bandera belga cosida a l'uniforme de taekwondo; el seu adversari és de Moldàvia. Un combat de taekwondo té tres assalts, i durant les pauses l'entrenador li posa una bossa de gel al coll. Guanya per 4 a 3 abans de mossegar una barreta energètica. Mourad està en bona forma i també guanya els enfrontaments següents. Al vespre, aconsegueix arribar a la final, vuit setmanes després dels atemptats.

Ara ja ha trobat una explicació de les accions del seu germà?

"Hi he pensat molt, però no n'he tret gaire res", diu Mourad. "No sé què va passar i probablement no ho sabré mai".

A les grades de l'estadi de Montreux, els seguidors criden "Bèlgica! Bèlgica!", quan Mourad es posa el casc vermell.